

Kalbim Yorgun Ruhumda Suskun

– Yazan Adam · 07 Temmuz 2010

Bir ölü denizin sessizliğinde kaybolan umutlarımı arıyordum Yüzümü okşayan sevdalı rüzgârın esiniyle İçimin kabardığını hissettim Saatlerce konuşmayan dilim, Yıllarca aşka hasret melalim inliyordu Zihnimin vurgun hali acı veriyordu, ufuklar açmıyordu Ağlamanın acziyeti yüreğimi dağlayarak üzüyordu Oysa bir can olarak Samimi yaşamak hakkımdı Aldatılmışlığın korkusu, şartlanmışlığın sultası nesilleri heba ediyordu Nereye baksam Ve hatta feda olmak için gönül yollarına yatsam Ezilmenin bin hüznüyle vicdanımla aklansam Anlaşılmaq için bir korku Yaşamadan uyusam başım ağrıyordu Ne oldu, nasıl oldu da Tefrikalar kalpleri ayırık otu misali kuşattı Bireyin sosyal ve hukuki hakları gasp edilerek dışlandı Makamlar gönülde saltanatlaşıp İhsanı, inayeti ve takvayı bir çırpıda gönüllerden attı Ne kadar dile gelen Maslahat varsa ruhsat satıldı azim kimlere kalmadı Geriye ne kaldı, ruhundan bihaber nefesler kalbinde aşkı yaşamadı Hiç yaşasaydı Hamaset bu kadar yayılır ve ayyuka çıkar mıydı Heveslerin bedene hasredilen Ve zerke dilen Türabi insanı hiç yorar mıydı Lehçenin bin bir çeşit zenginliği aşikarken, kavga ve dalaş olur muydu Cehalete has çığırtkanlık Hiç kulakları yılgınlığa savurur muydu Ne oldum delisi olmak Ne kadar insan olmak ve kul gibi yaşamaya Zemin hazırlayan ahmaklık ve uygun bir zamanda yol aldırın çılgınlıktı Susmak, mahkûmun çaresizliğinde, Mahzunun melalinde ki uhdeyle Ruhumun prangaları çözülünceye kadar Cehdin vecdine ereceğim bir gün O öyle bir gün ki, Gözyaşları sel olsa bile nafîle, Aşk; hakkıyla gönülde filizlenmeyince, Vicdan netleşmeyince Hesap her dilin ahenkli nefesinde sevdayı secdeyse Arafat'a çıkan, vakfe yapan gönüller Mukallit olmaktan kurtulup Tahkike erişse Ve bu minval üzerine hali fakirliğini hasrederek yüzleşse Aşkın, iksirinden yudum yudum nefeslenerek maveranın vecdine girse Mustafa CİLASUN